

gaar, skal jeg kun ganske kort sige, at jeg vil haabe, at den snarest maa bortfalde af de Grunde, jeg tidligere har angivet, nemlig at Afgiften er en Forbrugsafgift, naar den virker heldigt, og at denne Forbrugsafgift virker særdeles uretfærdigt, at den, naar den virker uheldigt, falder som en uberettiget Næringsafgift eller som et meningsløst Indgreb i nyttige og gode Foranstaltningers Overskud. Hele Loven synes mig at være prisgiven til Opgivelse, fordi dette Forhold — hvad jeg fremførte i Begyndelsen af mine Bemærkninger — overhovedet ikke lader sig ordne ved en Lov, der behandler ganske uensartede, ja diametralt modsatte Foreteelser paa en ganske ensartet Maade. Jeg skal derfor anbefale saavel den højtærede Ministers Lovforslag til en hurtig Gennemførelse som det af Socialdemokraterne indbragte Lovforslag til Vedtagelse.

Johan Knudsen: Ved Fremsættelsen af dette Lovforslag har Finansministeren erkendt, at Loven om Beskatning af Koncerter, knyttede til Beværternæring, efter hans Mening er uheldig. Han foreslaar derfor, at denne Beskatning af Koncerter fuldstændig skal forsvinde, og at der heller ikke mere skal svares Afgift af Musikapparater, opstillede i Beværtninger til Gæsternes Underholdning. Denne Erkendelse af den højtærede Minister fortjener Paaskønnelse. Det er menneskeligt at fejle, og det er kun dumme og stædige Folk, som ikke ville erkende deres Fejl og ikke lade sig overbevise. Men skønt jeg altsaa paaskønner den højtærede Ministers Selverkendelse og Resignation, nærer jeg — det tilstaar jeg — ingen Begejstring for det foreliggende Lovforslag, og i mindre Grad end de Herrer, der have haft Ordet før mig, har jeg Troen paa, at dette Lovforslag, naar det ophøjes til Lov, hvilket sikkert hurtigt vil ske, vil faa den Virkning, som man har tilsigtet. Det er jo sandt, at den saakaldte Musikerskat har vanskeliggjort vore Orkestermusikere deres Erhverv, men Skaden er nu engang sket, og den vil efter min Mening kun i ringe Grad kunne redresseres.

Til anden Behandling af Lovforslaget om offentlige Forestillinger og Fremvisninger stillede jeg Ændringsforslag om, at ogsaa Restaurationsmusikken skulde inddrages under Lovforslaget. Jeg fandt og finder fremdeles, at skulle vi overhovedet have en Forlystelsesskat, burde de Restauranter, hvor der musikeres, og hvortil der ikke kræves Entré, ogsaa beskattes. Denne Beskatning vilde være i Konsekvens med

Lovens øvrige Bestemmelser, den vilde passe ind i Systemet, og dertil kommer, at jeg stillede Ændringsforslag, der absolut maatte gennemføres, hvis Loven ikke skulde lægge kunstneriske Værdier øde, men hvis Gennemførelse vilde bevirke, at Loven ikke vilde indbringe det krævede Beløb. Den højtærede Minister, der udtalte sin Sympati for mit Ændringsforslag om Beskatning af Musikken i Restaurationslokaler, erklærede da ogsaa, at det vilde blive en Nødvendighed at drage Musikrestauranterne ind under Loven, naar man vilde have det samme finansielle Udbytte af Loven og dog ønskede at nedsætte Afgiften for Koncerter og Teatre uden Servering til henholdsvis 5 pCt. og 10 pCt. Som ærede Medlemmer maaske huske, gik mit Ændringsforslag ud paa at beregne Afgiften efter vedkommende Lokales Areal, saaledes at Lokaler af en Størrelse af indtil 100 Kvadratmeter skulde betale en Afgift af 1 Kr. pr. Døgn og Lokaler paa indtil 200 Kvadratmeter 2 Kr. pr. Døgn og saa fremdeles. Jeg var ikke blind for, at den Beskatning vilde volde visse finansielle Vanskeligheder, men i andre Lande, i andre Byer, f. Eks. Köln, har man den dog, og nu mere end nogen Sinde beklager jeg, at man ikke valgte denne Beskatningsform fremfor den at beskattede Musikken efter Orkestrenes Størrelse, thi nægtes kan det ikke, at den nugældende Beskatningsform har faaet noget odioøst over sig, at den imod sin Hensigt er kommen til at virke som en Art Kopskat paa Musikerne, og at nogle af disse Musikere ere blevne brødløse, fordi Restauratørerne have benyttet Lejligheden til at indskrænke deres Orkestre. Taffelmusikken her i København er efterhaanden bleven en Mode og en Plage. Den er obligatorisk for enhver større Middagsrestaurant, der respekterer sig selv. Der maa jo ogsaa være dem, der gouterer den — jeg har aldrig talt med dem —, men vist er det, at den er til stor Gene for dem, der ogsaa paa Restaurationer have noget at tale med hinanden om eller ønske at spise deres Mad i Fred.

Følgen af Musikerskatten blev imidlertid ikke, at Restauratørerne afskedigede deres Orkestre, Følgen blev, at mange Restauratører formindskede deres Orkestre, saaledes at Musikken blev daarligere, og saaledes at nogle Musikere mistede deres Engagements. Da samtidig Militærmusikken blev indskrænket, var det naturligt, at Orkesterforeningen, der er sat til at varetage Orkestermusikernes Interesser, traadte i Gevær. Nu mener jeg, at den Maade, hvorpaa Orkesterforeningen tog Affære,